

Lupta cea bună – Autor necunoscut

Era o zi ploioasă, înnorată, de noiembrie, când m-am hotărât să-i fac vechii prietene a mamei mele decedate vizita de mult promisă. Ea răspunsese așa de bucuroasă la scrisoarea mea, în care îi împărtășeam că mă voi muta în orașul natal al părinților mei și mă invitase cordial s-o vizitez foarte curând.

Dar în timpul primei perioade după mutare aveam atâta treabă, să mă adaptez la mediul străin și la noua rază de acțiune, încât nu aveam nici timp, nici gândurile nu-mi stăteau la vizite. Dar când viața a început să curgă mai uniform, am început treptat să mă simt singură și deoarece aveam de luptat și cu multe dificultăți și neplăceri, simțeam nevoia să vorbesc cu un om înțeleghător.

Atunci mi-am amintit din nou de vechea prietenă și astfel am pornit la drum spre ea în acea după-amiază de duminică. Era, cum spuneam, o vreme foarte neprietenoasă și eram bucuroasă când am ajuns acasă la ea. Locuia într-un cămin de doamne nobile, situat într-o grădină mare. Vara trebuia să fie foarte frumos acolo. Acum, în orice caz, grădina cu copacii ei ciufuliți de vânt nu făceau o impresie foarte prietenoasă. Cu atât mai plăcute au fost căldura și familiaritatea care m-au înconjurat la intrarea în mica și prietenoasa cameră de zi a bătrânei doamne. Citea dintr-o carte, pe care a pus-o deoparte când am intrat în cameră. În prima clipă nu m-a recunoscut, dar când mi-am spus numele, m-a salutat cordial și a spus că a așteptat deja de mult venirea mea.

Atunci i-am povestit despre toate grijile și vicisitudinile și pentru că asculta foarte plină de interes, i-am descărcat toată inima mea. M-am plâns de cât de grea mi se pare viața și ce dificultăți și câtă dezamăgire găsisem la noul meu loc de muncă. Când am tăcut, bătrâna doamnă mi-a luat mâna și a spus:

„Scumpa mea prietenă tânără, pot să înțeleg bine cât de greu este pentru tine să stai așa de singură în lupta vieții, dar cred că știi, de asemenea, unde poți să găsești oricând mângâierea și puterea pentru a reuși din nou.”

Firește că am privit-o puțin uimită și n-am răspuns imediat. Atunci a luat cartea din care citise mai înainte și mi-a dat-o. Era un Nou Testament, destul de tare uzat.

„Cunoști cartea aceasta?”, m-a întrebat ea.

Am afirmat, puțin ezitând, căci era de mult de când avusesem această carte în mână. Se poate, desigur, ca ea să fi observat că am încuviințat cam șovăielnic, pentru că a continuat:

„Dacă încă nu ți-ai dat seama ce carte minunată este și dacă încă nu l-ai găsit pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos, atunci va fi pentru mine o misiune plăcută să-ți arăt calea cea dreaptă. Dar înainte vreau să-ți povestesc cum am fost condusă eu însămi, la timpul meu, pe această cale. Sau te plictisesc cu aceasta?”

Am asigurat-o că voi asculta cu plăcere și astfel a început:

„Și eu am fost cândva într-o situație asemănătoare ca tine, singură și plină de griji. Poate că am fost mult mai nefericită, pentru că îl pierdusem pe omul cel mai drag mie pe pământ, nu prin moarte, ci prin viață, prin minciună și falsitate. Nu aveam nimic care să mă poată consola în disperarea mea, iar viața era cenușie și pustie înaintea mea. Într-o zi am venit acasă într-o dispoziție foarte tristă, ca de obicei. Pe atunci locuiam la o prietenă, al cărei fiu mic era foarte atașat de mine. În ziua aceea l-am găsit pe micuț plângând amarnic și când l-am întrebat de motivul mâhnirii sale, mi-a povestit, hohotind, că a murit canarul său. L-am consolată pe micul bărbat cât de bine am putut, dar abia când i-am propus să înmormântăm solemn pasărea, fața lui s-a înseninat. El considera problema foarte

importantă. I-am dat o cutie frumoasă, în care am culcat grijuliu păsărica moartă în vată. Apoi am hotărât să-o îngropăm într-un parc și deoarece micuțul era plin de zel, am pornit imediat. Mi-am îndreptat pașii într-o parte a parcului, care fusese cândva un cimitir. Acolo încă mai erau morminte izolate, care erau îngrijite; fuseseră lăsate și câteva monumente funerare deosebit de frumoase. Privirea mea a căzut pe o cruce înaltă de piatră, care se înălța în spatele unei tufe înflorite de trandafiri. Acesta mi s-a părut să fie locul potrivit pentru intenția noastră. Micul meu prieten a început să sape, cu zel înfocat, o groapă. După ce așezase cutiuța înăuntru, a umplut micul mormânt cu pământ și l-a împodobit cu flori care creșteau acolo sălbatic. Pe când el era ocupat cu râvnă, ochii mei au alunecat peste crucea mormântului. Numele omului care odinioară își găsisse aici odihna de veci nu se mai putea descifra, și literele versetului care era dedesubt erau foarte șterse, dar treptat am reușit să le citesc. Acolo scria: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4.7).

La început, când m-am străduit să descifrez literă cu literă, abia dacă am înțeles sensul cuvintelor; dar când am citit pentru a doua oară, mai cursiv, m-a pătruns în mod ciudat. A trebuit să citesc cuvintele pentru a treia oară și m-am simțit ca și când în fața mea se deschidea ceva nou, necunoscut. O luptă bună luptată? Cine putea să spună aceasta trebuia să fie vesel și fericit. Dar ce fel de luptă lupt eu? Una îndârjită și zadarnică față de depresia care nu voia să se lase izgonită! Și credința păzită? Dar, aveam eu, de fapt, credință? Credință în ce?

Atunci, glasul copilului m-a smuls din gândurile mele. Era gata cu munca sa și acum voia s-o vadă admirată de mine. L-am lăudat și i-am promis să vin din nou cu el aici, ca să punem flori proaspete pe mormântul păsăruicii sale. Problema înmormântării l-a făcut pe micuț să uite mâhnirea sa propriu-zisă pentru pierderea odorului său și pe drumul spre casă a flecărit vioi și interminabil, așa că eu n-am mai ajuns la niciun gând liniștit. Cu toate acestea, versetul de pe crucea mormântului nu mi-a mai dat drumul. „Am luptat lupta cea bună”, așa răsuna interminabil în mine și treptat a încolțit în mine dorința să aflu mai mult despre cum se poate supraviețui unei astfel de lupte și de unde vine puterea pentru aceasta. O Biblie – din nefericire trebuie s-o mărturisesc – nu aveam una a mea. Dar în cele din urmă n-am mai avut liniște și am mers și mi-am cumpărat, aproape ca pe ceva tainic, ca pe ceva interzis, un Nou Testament. Iată, această carte mică, uzată, este cea căreia îi datorez așa de nesfârșit de mult. Nu voi uita niciodată seara când am luat pentru prima dată cartea, mi-am deschis pasajul din Timotei și am subliniat cuvintele. Dar nu m-am mulțumit cu situația existentă, ci am citit mai departe cu inima bătând și cu obrajii arzând. Am citit despre bunătatea și dragostea de oameni a Dumnezeului-Mântuitor. Am ascultat invitația prietenoasă a lui Isus către cei trudiți și împovărați, să vină la El și să lase să li se dea odihnă de la El. Am citit despre suferințele și moartea Sa din cauza păcătoșilor, dar și despre minunata Sa înviere și mi-a devenit limpede că numai Acest Isus putea să-mi fie Mântuitor și Conducător prin viața aceasta. Astfel am ajuns să găsesc temelia ce-mi ține ancora pe veci. Prin credința în Mielul fără pată al lui Dumnezeu, al Căruia sânge prețios a curs și pentru vina și păcatul meu, am devenit un om nou și cu aceasta, un copil fericit al marelui Dumnezeu și Tată credincios. De atunci, viața mea nu mai este tristă și pustie, ci bogată și frumoasă și sper că dacă odată această alergare va fi terminată, voi putea să spun împreună cu apostolul: „Am păzit credința.”

Ea a luat Testamentul în mână și, privindu-l cu drag, a încheiat:

„Poate încerci și tu, copilă dragă, să faci din această carte conducătorul tău pe drumul vieții. Ar fi pentru mine o bucurie cordială dacă și tu ai găsi calea spre Mântuitorul.”

Ascultasem cu mult interes, am mulțumit pentru povestire și am promis să păstrez versetul în memorie. După ce îi mai dădusem asigurarea că voi reveni curând, am pornit pe drumul spre casă.

Frumosul cuvânt: „Am luptat lupta cea bună” răsuna și în mine, dar la mine totuși mai exista o anumită rezistență. N-aș putea să duc o asemenea luptă și fără ajutorul lui Dumnezeu? Dar când

după câteva zile am fost din nou de-a dreptul neliniștită și descurajată, am pus în cele din urmă totuși mâna pe Biblie, care stătuse până atunci nebăgată în seamă pe raftul pentru cărți. Am vrut să caut versetul, dar nu mai știam unde scria. Nu fusese în Epistola către Evrei? Am deschis această epistolă. La început am citit fugitiv, deoarece aveam numai năzuința să găsesc ceea ce căutam. Dar în curând m-au captivat cuvintele scriitorului astfel, încât am absorbit încet cuvânt cu cuvânt. Când de minunat scria acest om despre puterea credinței! Într-adevăr, oamenii pe care îi citează în capitolul 11 luptaseră în *credință* lupta cea bună! Iar eu, nebuna, am crezut că pot să duc fără Dumnezeu o asemenea luptă! În ceasul acesta mi-a devenit limpede că eu nu eram deloc în stare de așa ceva, pentru că eu încă nici nu făceam parte dintre aceia „care au *credință*, pentru mântuirea sufletului”. Mie îmi lipsea baza. Trebuia să-L am pe Isus, acest Isus despre a cărui Persoană minunată vorbește atât de emoționant Epistola către Evrei. Versetul pe care-l căutam nu l-am găsit în această epistolă. Dar am citit în ea despre acel Unul care fusese dus la moarte de păcătoși și care din cauza păcătoșilor a suferit la cruce, iar eu mi-am dat seama în ziua aceasta ce bun mare, sfânt, ne-a fost dat în mână în Sfânta Scriptură.

Astăzi știu că sunt răscumpărată prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Mă știu în paza credinciosului meu Tată în Hristos, în a Cărui mână puternică îmi urmez cu bucurie calea. Versetul din a doua epistolă a lui Timotei l-am găsit între timp și l-am primit cu plăcere, ca pe un prieten drag, de încredere. A trebuit să mă gândesc mult timp și la pasajul din 1 Corinteni 5.17: „încât, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”. La fel și adevărul acestui cuvânt minunat am putut să-l aflu în mine însămi. Dorința mea cordială este acum să-mi sfârșesc alergarea ca „o creație nouă”.

Când mi-am vizitat data următoare vechea prietenă, într-adevăr, încă nu eram conștientă de filiația lui Dumnezeu, dar am putut totuși să-i relatez că s-a petrecut o transformare în mine și doresc să lupt lupta cea bună, ca ea. Era foarte fericită că povestirea ei nu fusese zadarnică și a făcut ce a putut ca să mă ajute mai departe. Multe ceasuri frumoase, liniștite, ne-au unit de atunci la citirea Cuvântului lui Dumnezeu, mai ales după ce eu devenisem cu adevărat o oiță fericită a bunului Păstor.

Când, după un an, bătrâna doamnă a închis ochii obosiți și a intrat în odihna veșnică, am pus să se dăltuiască pe piatra ei funerară textul care devenise de o importanță așa de mare pentru viața ei. Vizitez cu plăcere locul liniștit, din când în când, și-mi las ochii să se odihnească pe cuvintele emoționante, care sunt pentru fiecare credincios atât de demne de luat în considerație.

E. L. H.

Titlul original: „Der gute Kampf”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*